

No 5433

**ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ
ΑΝΘΡΩΠΟΥ**

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

Υπόθεση È È

κατά της Ελλάδας

(Προσφυγή υπ'αρ. 205/08)

Απόφαση

Στρασβούργο, 15 Ιουλίου 2010

Η απόφαση αυτή θα γίνει οριστική υπό τους όρους που ορίζονται στο άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να επέλθουν μερικές αλλαγές στην μορφή.

No 5433

Στην Υπόθεση **Έ Έ** **κατά της Ελλάδας,**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα), αφού συνεδρίασε σε ένα Τμήμα το οποίο αποτελούσαν οι κάτωθι:

Nina Vajic, *Πρόεδρος*
Χρήστος Ροζάκης,
Khanlar Hajiyev,
Dean Spielmann,
Sverre Erik Jebens,
Giorgio Malinverni,
Γεώργιος Νικολάου, *Δικαστές,*
και Soren Nielsen, *Γραμματέας Τμήματος,*

Αφού διασκέφθηκε σε Συμβούλιο στις 24 Ιουνίου 2010,

Εξέδωσε την ακόλουθη απόφαση, που υιοθετήθηκε την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση προέκυψε μετά από προσφυγή (αρ. 205/08) που άσκησε στις 13 Δεκεμβρίου 2007 ενώπιον του Δικαστηρίου κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, ένας υπήκοος του Κράτους αυτού, ο κος **Έ Έ** («ο προσφεύγων»), με βάση το άρθρο 34 της Σύμβασης Προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών («Η Σύμβαση»).
2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κο Δ.Σπυρόπουλο, Δικηγόρο Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τους εκπροσώπους του οργάνου της, τον κο Σ.Σπυρόπουλο, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και την κα Σ.Τρεκλη, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.
3. Στις 9 Σεπτεμβρίου 2009, η Πρόεδρος του Πρώτου Τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση την αιτίαση σχετικά με τη διάρκεια της διαδικασίας. Σύμφωνα με το άρθρο 29 §1 της Σύμβασης, αποφασίστηκε επίσης ότι το Τμήμα θα αποφανθεί συγχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ

I. ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

No 5433

4. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1937 και διαμένει στο Κορωπί.
5. Στις 8 Μαΐου ο Ι.Κ. κατέθεσε ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών αγωγή κατά του προσφεύγοντα και της εταιρείας του, ζητώντας την εξόφληση χρηματικού ποσού που είχε πληρώσει ως εγγυητής σε ένα δάνειο που χορήγησε στον προσφεύγοντα η Τράπεζα Αττικής.
6. Η δικάσιμος που αρχικά προσδιορίστηκε στις 10 Ιουνίου 1992, αναβλήθηκε για τις 14 Οκτωβρίου 1992, στην συνέχεια για τις 7 Απριλίου 1993 λόγω της αποχής των Δικηγόρων του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών.
7. Στις 25 Ιουνίου 1993, το Πολυμελές Πρωτοδικείου απέρριψε την αγωγή του Ι.Κ. ως αόριστη.
8. Στις 28 Ιανουαρίου 1994, ο Ι.Κ. άσκησε νέα αγωγή με το ίδιο αντικείμενο ενώπιον του ίδιου Δικαστηρίου. Μετά την προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου προσάρμοσε την επιχειρηματολογία του. Η δικάσιμος ορίστηκε στις 14 Απριλίου 1994, αλλά αναβλήθηκε για τις 16 Μαρτίου 1995 λόγω της συνέχισης της αποχής των Δικηγόρων. Μετά από αίτηση για χειρισμό της υπόθεσης κατά προτεραιότητα, τη οποία άσκησε η αντίδικη πλευρά, η δικάσιμος έγινε τελικά στις 12 Ιανουαρίου 1995.
9. Με προσωρινή απόφαση της 19^{ης} Απριλίου 1995, το Πολυμελές Πρωτοδικείο έκρινε παραδεκτή την αγωγή και διέταξε συμπληρωματικές αποδείξεις, ιδιαίτερα την εξέταση μαρτύρων.
10. Στις 9 Απριλίου 1996, ο Ι.Κ. απεβίωσε. Η δίκη συνεχίστηκε από τους κληρονόμους του σύμφωνα με διαθήκη του Ι.Κ. της 10^{ης} Δεκεμβρίου 1985.
11. Η εξέταση των μαρτύρων άρχισε στις 4 Δεκεμβρίου 1995 και έληξε στις 5 Φεβρουαρίου 2001. Καθόλη τη διάρκεια αυτή, τα μέρη παρέστησαν είκοσι φορές ενώπιον του Εισηγητή Δικαστή για να εξετάσουν τους μάρτυρες. Οι διάδικοι ζήτησαν τρεις αναβολές τις οποίες και χορήγησε το Δικαστήριο, στις 13 Μαΐου 1996, 23 Ιουνίου 1997 και 12 Ιουνίου 2000.
12. Στις 19 Απριλίου 2001, ο αντίδικος ζήτησε τον προσδιορισμό δικασίμου, που ορίστηκε στις 30 Μαΐου 2002, στη συνέχεια αναβλήθηκε λόγω σφάλματος στην κλήση των διαδίκων. Στις 31 Μαΐου 2002, ο

No 5433

αντίδικος ζήτησε νέο προσδιορισμό δικασίμου, που έγινε για τις 22 Ιανουαρίου 2003.

13. Με απόφαση της 20^{ης} Μαρτίου 2003, το Πολυμελές Πρωτοδικείο καταδίκασε τον προσφεύγοντα να καταβάλει στους κληρονόμους του Ι.Κ. το ποσό των 105.861,79 ευρώ.

14. Στις 5 Μαΐου 2003, ο προσφεύγων άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής ενώπιον του Εφετείου Αθηνών.

15. Η δικάσιμος που αρχικά προσδιορίστηκε στις 4 Δεκεμβρίου 2003, έγινε στις 20 Μαΐου 2004, επειδή ο προσφεύγων είχε καταθέσει πρόσθετες παρατηρήσεις δύο φορές, στις 6 και 16 Απριλίου 2004.

16. Στις 25 Ιουνίου 2004, το Εφετείο απέρριψε την έφεση του προσφεύγοντα. Έκρινε ότι ο Ι.Κ. κατέστη εγγυητής, όχι λόγω φιλοφροσύνης, αλλά λόγω υπάρχουσας εντολής που υπήρχε ανάμεσα σε αυτόν και τον προσφεύγοντα.

17. Στις 18 Οκτωβρίου 2004, ο προσφεύγων άσκησε αναίρεση. Η δικάσιμος στον Άρειο Πάγο προσδιορίστηκε για τις 9 Οκτωβρίου 2006. Την ημερομηνία αυτή, αναβλήθηκε για τις 4 Δεκεμβρίου 2006, με αίτηση των διαδίκων, οπότε και δικάστηκε η αναίρεση.

18. Στις 18 Ιουνίου 2007, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αναίρεση του προσφεύγοντα. Έκρινε απαράδεκτο τον λόγο που στηριζόταν στον παραπλανητικό χαρακτήρα της διαθήκης, με την αιτιολογία ότι η αμφισβήτηση ενός εγγράφου ως πλαστού σε επίπεδο αναίρεσης επιτρέπεται μόνο όταν το έγγραφο υποβάλλεται για πρώτη φορά στον Δικαστήριο αυτό, ενώ, στην υπό κρίση υπόθεση, ο προσφεύγων είχε ήδη καταθέσει την διαθήκη ενώπιον του Εφετείου και βασίστηκε σε αυτήν για να στηρίξει τους ισχυρισμούς του. Απέρριψε επίσης τον λόγο που στηριζόταν στην αδυναμία των κληρονόμων του Ι.Κ. να ανακαλέσουν εξώδικη ομολογία που έκανε ο τελευταίος και κήρυξε αόριστο τον λόγο σχετικά με την παράλειψη του Ι.Κ. να προβάλει τον παράνομο χαρακτήρα της κεφαλαιοποίησης των τόκων και την παραγραφή των τόκων που ζητούσε.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 §1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

No 5433

19. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραβίασε την αρχή της «εύλογης προθεσμίας» όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 §1 της Σύμβασης, που ορίζει τα εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) και εντός λογικής προθεσμίας υπό δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...).»

20. Η Κυβέρνηση αντιτίθεται στην θέση αυτή.

21. Η υπό κρίση περίοδος άρχισε στις 28 Ιανουαρίου 1994, με την άσκηση της δεύτερης αγωγής κατά του προσφεύγοντα ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου και έληξε στις 18 Ιουνίου 2007, με την απόφαση του Αρείου Πάγου. Επομένως διήρκεσε δεκατρία έτη, πέντε μήνες και είκοσι μία ημέρες, για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

A. Επί του παραδεκτού

22. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 §3 της Σύμβασης. Σημειώνει επίσης ότι δεν αντίκειται σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου.

B. Επί της ουσίας

23. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας μιας προθεσμίας κρίνεται σύμφωνα με τις περιστάσεις της υπόθεσης και τα κριτήρια που έχει καθιερώσει η νομολογία του, ειδικότερα τον περίπλοκο χαρακτήρα της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντα και των αρμοδίων αρχών καθώς και τη σημασία που έχει η διαφορά για τους προσφεύγοντες (βλ. μεταξύ άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας*, [GC], αρ. 30979/96, §43, CEDH 2000-VII).

24. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι μια περίοδος αδράνειας διάρκειας ενάμισι έτους –για την οποία οφείλεται ο προσφεύγων- πέρασε από την προσωρινή απόφαση της 19^{ης} Απριλίου 1995 και την έναρξη της διαδικασίας εξέτασης των μαρτύρων, καθώς και μια περίοδος απόλυτης αδράνειας διάρκειας τριάμισι ετών από το τέλος της διαδικασίας αυτής και τον προσδιορισμό δικασίμου. Όσον αφορά την καθυστέρηση εξαιτίας της αποχής των δικηγόρων της Αθήνας, αυτή δεν είναι σημαντική και δεν μπορεί να αποδοθεί στην Κυβέρνηση. (*Pisaniello και λοιποί κατά Ιταλίας*, αρ. 45290/99, 5 Νοεμβρίου 2002).

No 5433

25. Ο προσφεύγων τονίζει ότι οι ισχυρισμοί της Κυβέρνησης σχετικά με τις ανωτέρω περιόδους στηρίζονται σε ανακριβή γεγονότα. Δέχεται ότι επί του συνόλου της διαδικασίας, ευθύνεται για μια καθυστέρηση είκοσι δύο μηνών, λόγω των αναβολών που ζήτησαν και πέτυχαν και τα δύο μέρη. Ειδικότερα, από 13 Μαΐου 1996 έως 14 Οκτωβρίου 1996, από 23 Ιουνίου 1997 έως 17 Νοεμβρίου 1997, από 12 Ιουνίου 2000 έως 6 Νοεμβρίου 2000, από 4 Δεκεμβρίου 2003 έως 20 Μαΐου 2004, από 9 Οκτωβρίου 2006 ως 4 Δεκεμβρίου 2008. Ακόμα και αν για μια συνολική καθυστέρηση τριών ετών, δύο μηνών και είκοσι δύο ημερών ευθύνονται οι διάδικοι και η ανωτέρα βία (αποχή των δικηγόρων), υποστηρίζει ότι το υπόλοιπο της καθυστέρησης οφείλεται στην Κυβέρνηση.

26. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων δέχεται ότι ευθύνεται για διάφορες καθυστερήσεις (βλ. ανωτέρω §25). Επίσης μια καθυστέρηση επτά μηνών και είκοσι δύο ημερών οφείλεται στον αντίδικο: η αναβολή από 31 Μαΐου 2002 για 22 Ιανουαρίου 2003. Τέλος, η διακοπή της δίκης για διάστημα εννέα μηνών –από 14 Απριλίου 1994 έως 12 Ιανουαρίου 1995- οφείλεται στην αποχή των Δικηγόρων. Αφού αφαιρεθούν οι περίοδοι αυτοί, το σύνολο της διαδικασίας ενώπιον τριών βαθμών δικαιοδοσίας διήρκεσε δέκα έτη και τρεις μήνες, περίοδο που δεν μπορεί να εξηγηθεί από την συμπεριφορά των δικαστικών αρχών.

28. Ως προς το σημείο αυτό, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ακόμα και σε νομικά συστήματα που καθιερώνουν την αρχή της κίνησης της δίκης από τους διαδίκους, η στάση των ενδιαφερομένων δεν απαλλάσσει τους Δικαστές από το να διασφαλίζουν την επιθυμητή από το άρθρο 6§1 ταχύτητα (*Παφίτης και άλλοι κατά Ελλάδας*, 26 Φεβρουαρίου 1998, §93, *Recueil des arrêts et décisions 1998-I*).

28. Λαμβάνοντας υπόψη τη νομολογία του επί του θέματος, το Δικαστήριο θεωρεί ότι στην υπό κρίση περίπτωση η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση για «εύλογη προθεσμία».

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 §1.

II. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΕΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΙΣ

29. Επικαλούμενος το άρθρο 6 §1, ο προσφεύγων παραπονείται τέλος ότι ο Άρειος Πάγος ερμήνευσε κατά πολύ περιοριστικό τρόπο την οικεία νομοθεσία και την νομολογία σε θέματα πλαστότητας και ανάκλησης

No 5433

εξώδικης ομολογίας, και στερήθηκε έτσι από το δικαίωμά του για πρόσβαση σε δικαστήριο.

30. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 19 της Σύμβασης, έχει ως έργο να διασφαλίζει την τήρηση των υποχρεώσεων που προκύπτουν από τη Σύμβαση για τα Συμβαλλόμενα Μέλη. Ειδικότερα, δεν είναι αρμόδιο να κρίνει για τα νομικά ή πραγματικά σφάλματα που έχει ενδεχομένως κάνει ένα εθνικό δικαστήριο, εκτός αν και στο μέτρο που θα μπορούσαν να έχουν προσβάλει τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που κατοχυρώνονται από την Σύμβαση (βλ. ιδίως, *Garcia Ruiz κατά Ισπανίας*, [GC], αρ.30544/96, §28, CEDH 1999-I). Το Δικαστήριο έχει ως μόνο καθήκον, σύμφωνα με το άρθρο 6 της Σύμβασης, να εξετάζει τις προσφυγές που υποστηρίζουν ότι τα εθνικά δικαστήρια παραβίασαν τις ειδικές δικονομικές εγγυήσεις που διατυπώνονται από την διάταξη αυτή ή ότι η διεξαγωγή της δίκης στο σύνολό της δεν εγγυήθηκε μια δίκαιη δίκη στον προσφεύγοντα (βλ. μεταξύ πολλών άλλων, *Donadze c. Georgie*, αρ. 74644/01, §§ 30-31, 7 Μαρτίου 2006).

31. Στην υπό κρίση περίπτωση, το Δικαστήριο δεν εντόπισε κανένα στοιχείο που να οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η διαδικασία ενώπιον του Αρείου Πάγου δεν έγινε σύμφωνα με τις επιταγές της δίκαιης δίκης.

32. Επομένως συνάγεται ότι το τμήμα αυτό της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 § 3 και 4 της Σύμβασης.

III. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

33. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Υλική Ζημία

No 5433

34. Ο προσφεύγων ζητά το ποσό των 85.971,69 ευρώ για την υλική ζημία που υπέστη. Το ποσό αυτό αντιστοιχεί στους τόκους υπερημερίας που έπρεπε να εξοφλήσει για την περίοδο κατά την οποία εκκρεμούσε η διαδικασία. Θεωρεί ότι αν η διαδικασία δεν είχε διαρκέσει τόσο πολύ, το ποσό των τόκων δεν θα ήταν τόσο υψηλό.

35. Η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει το αίτημα για την υλική ζημία. Υποστηρίζει ότι η επιβολή τόκων υπερημερίας οφείλεται αποκλειστικά στην άρνηση του προσφεύγοντα να εξοφλήσει την οφειλή του στον αντίδικό του, I.K. (δηλαδή είτε πριν είτε μετά την έναρξη της δικαστικής διένεξης), πράγμα που υποχρέωσε τον τελευταίο να προσφύγει στην δικαιοσύνη.

36. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η διαπίστωση της παραβίασης της Σύμβασης στην οποία κατέληξε προκύπτει αποκλειστικά από την παραβίαση του δικαιώματος του ενδιαφερομένου να δικαστεί η υπόθεσή του εντός «εύλογης προθεσμίας». Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν θεωρεί ότι υπάρχει αιτιώδης σύνδεσμος ανάμεσα στην διαπιστωθείσα παραβίαση και μια οποιαδήποτε υλική ζημία την οποία υπέστη ο προσφεύγων. Συντρέχει λοιπόν λόγος να απορριφθεί η πλευρά αυτή των ισχυρισμών του (*Πανούση κατά Ελλάδας*, αρ. 33057/08, §37, 22 Απριλίου 2010).

B. Ηθική βλάβη

37. Ο προσφεύγων ζητά το ποσό των 30.000 ευρώ για την ηθική βλάβη που υπέστη.

38. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διαπίστωση της παραβίασης θα αποτελούσε επαρκή δίκαιη ικανοποίηση για την ηθική βλάβη, κυρίως δεδομένου ότι οι ισχυρισμοί του προσφεύγοντα απορρίφθηκαν σε όλους τους βαθμούς δικαιοδοσίας.

39. Στην υπό κρίση υπόθεση, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι ο προσφεύγων –πράγμα που παραδέχεται άλλωστε και ο ίδιος- συνέβαλε στην μεγάλη διάρκεια της δίκης ζητώντας και πετυχαίνοντας πολλές αναβολές. Αποφαινόμενο με δικαιοσύνη, του επιδικάζει το ποσό των 8.000 € για το λόγο αυτό.

No 5433

B. Έξοδα και Δικαστική Δαπάνη

40. Ο προσφεύγων ζητά επίσης 3.000 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη στην οποία υποβλήθηκε για την διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου.

41. Η Κυβέρνηση δηλώνει ότι ο προσφεύγων δεν προσκόμισε στο Δικαστήριο τα απαραίτητα δικαιολογητικά που αποδεικνύουν τα έξοδα και την δικαστική του δαπάνη.

34. Σύμφωνα με την πάγια Νομολογία του Δικαστηρίου, η επιδίκαση των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης σύμφωνα με το άρθρο 41 προϋποθέτει ότι αυτά αποδεικνύονται πραγματικά, αναγκαία και εύλογα ως προς το ύψος τους. (προαναφερθείσα *Ιατρίδης κατά Ελλάδας*, (δίκαιη ικανοποίηση), § 54).

43. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι οι αξιώσεις του προσφεύγοντα για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη δεν συνοδεύονται από τα απαραίτητα δικαιολογητικά. Επομένως το αίτημά του πρέπει να απορριφθεί.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

44. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας επί του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* παραδεκτή την προσφυγή όσον αφορά την αιτίαση σχετικά με την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας.

2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης

3. *Αποφαίνεται* ότι

α) το καθ' ου η προσφυγή Κράτος πρέπει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών από τη στιγμή που η απόφαση θα γίνει οριστική σύμφωνα με το άρθρο 44§2 της Σύμβασης 8.000 € (οκτώ χιλιάδες ευρώ) για ηθική βλάβη, συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος:

β) από την εκπνοή της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή του ποσού, αυτό θα αυξάνεται με απλό τόκο με επιτόκιο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο διευκολύνσεως οριακού δανεισμού

No 5433

της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσ αυξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

5. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης για τα περαιτέρω.

Συντάχθηκε στα γαλλικά και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 15 Ιουλίου 2010, σύμφωνα με το άρθρο 77§§2 και 3 του Κανονισμού.

Soren Nielsen
Γραμματέας
(υπογραφή)

Nina Vajic
Πρόεδρος
(υπογραφή)

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο έγγραφο
Η μεταφράστρια

Μαρία Καραμπάτσα